

Hồi 368**Khu dương chi pháp**

Dưới sự bảo hộ của Song đầu chiến thuyền, Hoang Mộng nhất hiệu tiếp tục lễ trình trong ánh sáng rực rỡ của buổi ban mai.

Lâu thuyền trở lại vẻ yên tĩnh an bình, ngoài việc bớt đi ba người, cơ hồ như tất cả vẫn hết sức bình thường, hoàn toàn chẳng có việc gì xảy ra cả. Người tham gia đoàn tham quan lần này hầu hết đều là nhân vật từng lăn lộn giang hồ, những chuyện này bảo là quái lạ cũng chẳng phải quái lạ, hơn nữa ai nấy cũng đều hiểu rõ đạo sinh tồn trên giang hồ chính là đừng lo đến chuyện không phải của mình.

Thác Bạt Nghi bước ra khỏi khoang thuyền, lập tức nhìn thấy thân hình yếu điệu của Hương Tố Quân phía trước, nữ tử này chắc vừa mới ngủ dậy đã ra đuôi thuyền thưởng thức phong cảnh hai bên bờ, mái tóc dài xõa xuống ngang vai làm nàng toát lên một vẻ tiêu sái thoát tục lạ thường.

Trong lòng Thác Bạt Nghi cũng chợt dâng lên một cảm giác kỳ lạ, Hương Tố Quân đã bỏ rơi Triều Cảnh vậy nên có thể nói là đã lấy lại tự do, chính bản thân gã cũng không hiểu sao mình lại nghĩ như vậy, nhưng gã biết rất rõ là mình đã phán đoán đúng.

Hương Tố Quân đột nhiên quay đầu lại, gật đầu chào hỏi rồi lại quay đi.

Thác Bạt Nghi tìm đập tình thích, tự nhủ, so với thái độ lạnh lùng vô cảm của nàng trước đó, đây đã có thể xem là chuyển biến rất lớn rồi, đặc biệt là lúc nàng nhìn ta, song mục như sáng bừng lên, rõ ràng là không phải không phải không động lòng, hơn nữa còn có hảo cảm với ta nữa.

Từ sau khi phụng mệnh Thác Bạt Khuê đến Biên Hoang Tập chương quản Phi Mã hội, gã rất nhặt nhẹo với những chuyện tư tình nam nữ, tuy thỉnh thoảng cũng đến thanh lâu giải buồn, nhưng chỉ là húng lên thì đi, chứ chưa bao giờ để nữ tử có chỗ đứng trong lòng, tất cả lấy chuyện phục quốc làm trọng. Nhưng không hiểu tại sao, từ lúc ngăn cản Hương Tố Quân động thủ với Triều Cảnh hôm qua, dung mạo nguyệt thẹn hoa nhường của nàng cứ không ngừng ẩn hiện lên trong đầu gã.

Nghĩ ngợi không ngừng, bất giác gã nhận ra mình đang bước lại gần mỹ nữ.

“Tối qua cô nương ngủ ngon chứ?”.

Hương Tố Quân vươn vai, chậm rãi đáp: “Chưa bao giờ ta ngủ một giấc thoải mái như vậy, cứ như đòi lại được món nợ Thùy Ma thiếu ta vậy ấy”.

Thác Bạt Nghi ngẩn người: “Thùy Ma?”.

Hương Tố Quân khẽ gạt sợi tóc tơ phất ngang qua mặt, đáp bang quơ: “Ban ngày do thần minh chứng quản, ban đêm thì đến lượt Thùy Ma thống trị, nếu không làm sao người ta gặp phải đủ thứ giấc mơ kỳ quái? Tối qua các vị gặp chuyện gì rồi phải không, không khí sao đột nhiên trở nên căng thẳng như vậy?”.

Thác Bạt Nghi nhìn những đường nét mê hồn trên gương mặt nghiêng nghiêng của nàng, mỉm cười: “Đích thực cũng có chút chuyện nhỏ, may mà bọn tại hạ vẫn miễn cưỡng ứng phó được, không để địch nhân làm càn làm bậy”.

Hương Tố Quân chăm chú nhìn song đầu chiến thuyền phía sau, nói: “Con người huynh rất khiêm tốn đó nhỉ!”.

Thác Bạt Nghi gượng gạo cười trừ: “Cô nương là người đầu tiên nói ta khiêm tốn đó”.

Hương Tố Quân lườm gã một cái, bĩu môi nói: “Ta còn chưa thỉnh giáo cao danh quý tính của huynh nữa đây”.

Thác Bạt Nghi nhún vai đáp: “Tại hạ Thác Bạt Nghi!”.

Hương Tố Quân tò mò hỏi: “Huynh nhất định là vương tộc của Thác Bạt Tiền Ti, đúng không?”.

Thác Bạt Nghi nhớ đến Thác Bạt Khuê, trong lòng lại trào dâng một thứ cảm xúc lạ khó thể hình dung, gật đầu nói: “Chắc là vậy!”.

Hương Tố Quân bắt đầu hứng thú truy vấn: “Nghe nói huyết thống của Yến Phi có một nửa là Thác Bạt Tiền Ti, y có phải là người đồng tộc với huynh không?”.

Thác Bạt Nghi gật đầu: “Yến Phi là huynh đệ đồng tộc với ta, từ nhỏ đã chơi chung với nhau rồi”.

Hương Tố Quân lừ mắt nhìn gã nói: “Cuối cùng cũng có một câu khẳng định rồi, không chắc là thế này, chắc là thế nọ nữa à!”.

Thác Bạt Nghi không ngờ Hương Tố Quân lại nói năng khéo léo đáng yêu như vậy, thậm chí Triều Cảnh đúng là một tên đại xuẩn ngốc, chỉ vì mấy chữ thiên hạ đệ nhất mà để mất nàng. Có điều con người ta vốn là như vậy, những gì có được rồi thì không để tâm đến nữa, lại đi khổ sở theo đuổi những thứ mới hơn. Không có Triều Cảnh ở bên kèm chế về mặt

ting thần, Hương Tố Quân liền trở nên vui vẻ hoạt bát như con chim sẻ vừa được thả khỏi lồng, trở lại tiếp tục hưởng thụ cuộc sống”.

Hương Tố Quân nói: “Không nói gì nữa sao? Không có gì để nói nữa à?”.

Thác Bạt Nghi bật cười khanh khách: “Thực lòng mà nói, không phải là ta không có gì để nói, mà là vui đến nỗi nói không nên lời đó thôi”.

Hương Tố Quân không hiểu hỏi: “Tại sao huynh đột nhiên lại vui vẻ đến độ không nói nên lời vậy?”.

Thác Bạt Nghi thản nhiên đáp: “Thấy Hương cô nương không còn phải phiền não vì kẻ khác, ta đương nhiên là thấy vui rồi”.

Cặp má phấn của Hương Tố Quân khẽ ửng hồng, rõ ràng là không ngờ gã lại nói năng trực tiếp như vậy, chỉ lờm Thác Bạt Nghi một cái rồi cúi đầu không nói.

Thác Bạt Nghi nhận thấy không khí ngưng ngập đang dần lan tỏa, thì không khỏi có chút hối hận, thầm mắng bản thân, nữ tử người Hán đứng trước mặt mình đương nhiên không thể thoải mái như các nữ tử trong Thác Bạt Tộc, thậm chí còn tương đối thẹn thùng e lệ nữa, xem ra ấn tượng của ta trong lòng nàng cũng không tệ, tốt nhất là nên tạm thời đánh trống lui quân, tránh để nhiều lời lại đâm ra lỡ miệng.

Thác Bạt Nghi đang định dứt khoát bỏ đi, thì Hương Tố Quân đã mấp má môi nói: “Lần này tha cho huynh tội nói năng khinh bạc. Hãy kể cho ta nghe đại thảo nguyên ngoài Tái ngoại phong cảnh thế nào?”.

Thác Bạt Nghi cảm giác một luồng khí ấm áp ùa vào tâm thất, trong khoảnh khắc ấy, tất cả dường như đã biến đổi, hôm nay cũng không còn như bất kỳ ngày nào trước đó, bởi vì cuộc sống của gã dường như đã phong phú hẳn lên, ngoài mỹ nữ trước mắt ra, tất cả cơ hồ như chẳng còn gì quan trọng nữa cả.

oOo

Trác Cuồng Sinh bước vào phòng Cao Ngạn, thấy y vẫn hôn mê bất tỉnh.

Trình Thương Cổ, Diêu Mãnh và Âm Kỳ đang đứng cạnh giường nói chuyện.

Trình Thương Cổ nói: “Khẳng định không sao rồi, độc tố không ngừng tiết ra ở đầu ngón chân, ngón tay, cùng lắm là hấn ngủ thêm một ngày nữa thôi, đảm bảo sau khi tỉnh lại không còn di chứng gì hết”.

Âm Kỳ nói: “Yến Phi luyện thứ võ công gì mà thần kỳ đến vậy? Cả người được hãn truyền công cũng được hưởng lợi, có cả một tấm thân bách độc bất xâm còn gì?”.

Trác Cuồng Sinh ngồi xuống mép giường, đưa ngón tay vạch mí mắt của Cao Ngạn ra quan sát, gật đầu đồng tình: “Xưa nay Yến Phi rất quan tâm đến Cao tiểu tử, chẳng những từng mấy lần liệu thương, mà còn đả thông kinh mạch cho hãn, khiến cho tiểu tử này được thoát thai hoán cốt nữa. Yến Phi là một người thần kỳ, đến giờ ta vẫn không hiểu hết ý nữa, nhất định ý vẫn còn chuyện gì giấu giếm chúng ta đây, xem ra có khi phải tìm cách bức y cung khai mới được”.

Điều Mãnh cười cười nói: “Thiên hạ này chỉ sợ không còn ai có thể ép Yến Phi làm chuyện mà ý không muốn làm nữa đâu”.

Trác Cuồng Sinh lắc đầu: “Tiểu tử ngươi thật đúng là vô tri, chẳng trách lại cũng bị lừa theo Cao tiểu tử. Hãn mà chịu nghe lời ta thì đã không phải chịu khổ rồi. Con bà nó, ta có nói là dùng vũ lực bức cung Yến tiểu tử sao? Ta dùng giao tình, nếu không thì làm sao Thiên Thư của ta viên mãn được?”.

Điều Mãnh sợ lão tiếp tục căn nhắc mình, vội vàng ngậm miệng đầu hàng.

Âm Kỳ nói: “Mấy người nói xem trên thuyền có còn tai mắt của địch nhân lưu lại để chúng thực sinh tử của Cao tiểu tử không?”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Theo như Lưu Mục Chi suy đoán thì người của Tiêu gia rất tự tin ở khả năng dụng độc của mình, nên chắc sẽ không để lại tai mắt để chúng ta tìm ra đầu mối. Tiêu Noãn Ngọc tuy chịu xuất lực cho Hoàn Huyền, nhưng thị tuyệt đối mong chúng ta biết được là mình hạ thủ, hại cho Tiêu gia có thêm một cường địch là Hoang nhân chúng ta đâu. Ta cho rằng Lưu Mục Chi phân tích như vậy rất hợp đạo lý”.

Trình Thương Cổ nói: “Con người Lưu Mục Chi này không đơn giản chút nào”.

Trác Cuồng Sinh gật đầu đồng tình: “Y là một người có kiến thức, học vấn và trí tuệ, chỉ là trước nay chưa gặp được minh chủ, tuy rằng không biết võ công, nhưng chỉ riêng công phu trầm tĩnh của y thì trong chúng ta đã không có mấy người bì kịp rồi”.

Điều Mãnh nói: “Y tham gia tham quan đoàn chỉ vì muốn xem Thiên huyết thôi sao?”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Ta tin y. Hà hà! Lão tử nhìn người không tệ như hai tên tiểu tử các ngươi đâu. Ít nhất cũng nhìn thấu được yêu nữ kia, phải không?”.

Điều Mãnh không ngờ như vậy cũng bị lão nắm được cơ hội “giáo huấn”, đành phải ngậm miệng lại lần nữa.

Trác Cuồng Sinh phì cười nói: "Tên tiểu tử này! Nói cho người biết tại sao ta tin y vậy! Giờ đây cả phương Nam đang chìm đắm trong tuyệt vọng, các nhân sĩ có kiến thức hầu như không còn hy vọng gì với viễn cảnh nữa. Nhưng hai câu truyền ngôn 'Lưu Dụ nhất tiền trầm Ẩn Long, chính thị hỏa thạch thiên giáng thời' do lão tử phát minh ra đã như một viên đá ném vào hồ nước tù, làm gợn lên những đợt sóng hi vọng và không ngừng mở rộng! Hà! Thật không ngờ lời của ta lại có ảnh hưởng lớn như vậy ở phương Nam, Lưu Mục Chi chính cũng vì vậy mà bị thu hút đến Biên Hoang Tập để chứng thực hai câu nói đó. Tội qua ta đã mất gần một canh giờ để giải thích với y câu chuyện 'nhất tiền trầm Ẩn Long', họ Lưu đó nghe mà mắt cứ sáng rõ lên. Ít nhất thì giờ y cũng biết câu đầu trong hai câu đó không phải là hàm hồ".

Trình Thương Cổ rõ ràng là không hứng thú lắm với chủ đề Lưu Mục Chi, bèn nói sang chuyện khác: "Theo như người nói, Hoàn Huyền chắc sẽ nghĩ rằng Cao tiểu tử độc phát thân vong, ít nhất thì trong một thời gian tới cũng sẽ không có bất cứ hành động gì nhằm vào hấn phải không?".

Âm Kỳ vẫn lo lắng nói: "Hoàn Huyền ngỡ rằng đã hoàn thành ủy thác của Nhiếp Thiên Hoàn, đương nhiên sẽ lập tức báo tin cho họ Nhiếp, nếu chuyện này để Tiểu Bạch Nhận biết được thì rốt cuộc là tốt hay xấu đây?".

Điều Mạnh buột miệng thốt lên: "Tiểu Bạch Nhận có lẽ sẽ khóc to một trận, sau đó quên gã từ đây. Ài! Hoặc có thể một giọt lệ nàng cũng chẳng rơi, vì Cao tiểu tử này thích nhất là khoe khoang khoác lác, biết đâu cô nương nhà người ta chẳng hề có ý với hấn, nhưng hấn lại cứ nói nàng với mình tình sâu nghĩa nặng, không thể tách rời thì sao?".

Trác Cuồng Sinh thờ dãi nói: "Chỉ riêng chuyện của Cao tiểu tử đã có thể nhìn thấy sự thay đổi của Hoang nhân chúng ta, mọi người đều quan tâm hấn, hi vọng hấn và Tiểu Bạch Nhận sẽ có một kết cục hoàn mỹ. Ài! Chuyện này hung cát khó lường, chỉ hy vọng lão thiên gia nhân từ một chút!".

Đúng lúc này thì có huynh đệ đến báo, Đàm Bảo xin gặp Cao Ngạn.

Trác Cuồng Sinh đứng dậy nói: "Để ta ứng phó với hấn, nếu hấn vẫn không biết điều, ta cho hấn đi tắm sông".

Trình Thương Cổ nhắc nhở: "Cẩn thận hấn là người của Tiều Noãn Ngọc".

Trác Cuồng Sinh gật đầu tỏ ý đã hiểu, rồi quay người ra khỏi phòng.

Yến Phi nhắm mắt dưỡng thần.

Đi cả một đêm trong gió rét, cả người lẫn ngựa đều mệt mỏi vô cùng, nhưng để đến Tham Hợp Pha trong thời gian ngắn nhất, bọn họ chỉ nghỉ ngơi có một canh giờ rồi lại tiếp tục lên đường.

Thác Bạt Khuê đến bên cạnh chàng, ngồi xổm xuống nói: "Có một tin rất xấu".

Yến Phi đang ngồi dựa lưng vào gốc cây từ từ mở mắt nói: "Hy vọng là không đến nỗi quá xấu".

Thác Bạt Khuê nói: "Mộ Dung Bảo giảm bớt tốc độ hành quân, không những không đi đêm, mà cả ngày hôm qua cũng chỉ đi có nửa ngày đường thôi".

Yến Phi nói: "Vậy thì chúng ta sẽ làm gì?".

Thác Bạt Khuê nói: "Vậy chúng ta cuối cùng Tiểu Bảo đã hiểu ra chỉ cần giữ được Tham Hợp pha thì hẳn sẽ đứng ở thế bất bại, vì vậy đã cố gắng tận dụng hết cơ hội nghỉ ngơi, để nhân mã khôi phục lại thể lực, dùng cách tiến ổn thủ ổn, không để chúng ta chặn đường tập kích".

Yến Phi ngồi thẳng người dậy, ngạc nhiên nói: "Vậy không phải ưu thế của chúng ta mất hết rồi sao? Như vậy Tiểu Bảo sẽ sai kỳ mã đi khắp nơi lùng sục, mỗi bước một cẩn trọng, nếu để chúng phát hiện ra vị trí của quân ta thì kỳ binh cũng đâu còn ý nghĩa gì nữa?".

Thác Bạt Khuê ung dung: "Chúng ta vẫn còn ba ưu thế khác".

Yến Phi nhìn y gật đầu: "Nói đi!".

Thác Bạt Khuê nói: "Đầu tiên là Tiểu Bảo không hiểu chúng ta đã đoán được đích đến của hắn không phải trong Trường Thành mà là Tham Hợp pha bên ngoài Trường Thành, chỉ cần thám tử của chúng không phát hiện chúng ta mai phục xung quanh Tham Hợp pha thì trận này vẫn tất thắng chứ chẳng nghi".

Yến Phi nói: "Nếu Tiểu Bảo cẩn thận từng bước, thì chúng ta không thể tránh khỏi tai mắt thám tử của hắn được".

Thác Bạt Khuê thở dài một tiếng, rõ ràng là trong lòng cũng có chút suy nghĩ với chàng, nói tiếp: "Kể đó là Tiểu Bảo không ngờ chúng ta đã vượt trước hắn hai ngày lộ trình. Cuối cùng chính là thời tiết mỗi lúc một lạnh hơn, gió cát càng lúc càng lớn, nếu hướng gió không đổi thì bên nào thuận gió phát động thế công sẽ có lợi hơn rất nhiều".

Yến Phi nói: “Vấn đề là Tiểu Bảo là chịu gió lạnh cũng không chịu tăng tốc độ hành binh. Chúng ta có thể đột kích trên đường hay không?”.

Thác Bạt Khuê nói: “Tiểu Bảo đã chia đại quân làm năm, lương thảo ở trung quân, vì vậy mới đi chậm như thế. Giữa các cánh quân lại hô ứng chặt chẽ, nếu chúng ta thuận gió đột kích thì có thể thắng nhỏ, nhưng binh lực Tiểu Bảo hơn chúng ta gấp nhiều lần, quân ta chẳng những không thể tiêu diệt toàn bộ địch nhân mà còn bại lộ hành tung, đại kế mai phục ở Tham Hợp pha sẽ không còn hiệu quả nữa”.

Yến Phi chau mày suy nghĩ một lúc rồi nói: “Thử gọi Thôi Hoành đến xem gã nghĩ thế nào?”.

Thác Bạt Khuê liền phân phó tên thân binh đứng cạnh đi tìm Thôi Hoành, rồi bảo: “Lạc thú trên chiến trường chính là đây, thiên biến vạn hóa, thắng bại chỉ trong một ý niệm mà thôi”.

Yến Phi cười khổ đáp: “Trên chiến trường thì lấy đâu ra lạc thú? Cả ngày chỉ nghĩ cách làm sao giết người, lại sợ bị kẻ địch đến giết chết, sáng thì vui thú, tối về tịch mịch, khổ mà chẳng biết bực bạch cùng ai”.

Thác Bạt Khuê cười cười: “Ta biết người nhân nghĩa, nhưng đối với loại người như Mộ Dung Thùy, người nói chuyện nhân nghĩa với hãn phòng có ích gì? Đánh trận đích thực rất vất vả, nhưng khi thắng lợi nằm trong tay người, người sẽ thấy dù phải trả cái giá nào cũng đáng cả”.

Rồi lại nói tiếp: “Chút nữa thì quên không hỏi, đã liên lạc được với Kỷ mỹ nhân của người chưa vậy?”.

Yến Phi còn chưa kịp trả lời thì Thôi Hoành đã đến, sau khi nghe Thác Bạt Khuê giải thích tình thế hiện tại, gã không cần nghĩ ngợi đã thuận miệng đáp luôn: “Chúng ta lừa Mộ Dung Bảo như lừa dê vào chuồng là được rồi”.

Thác Bạt Khuê ngăn người: “Phải làm như thế nào?”.

Thôi Hoành nói: “Quân địch đột nhiên hành quân chậm lại, cố nhiên là đã có những suy nghĩ chiến lược, chủ yếu là vì toàn quân đã mệt mỏi quá độ, không thể nhất thời phấn chấn lên được nên mới phải giảm tốc để nghỉ ngơi. Có điều thời tiết mỗi lúc một lạnh, đến khi bị gió bắc hành hạ, khả năng chiến đấu của chúng sẽ ngày một giảm sút, khiến kế hoạch của chúng ta lại càng chắc chắn thành công hơn”.

Thác Bạt Khuê hoài nghi nói: “Ta cần đại thắng chứ không phải vài trận thắng nhỏ đâu”.

Thôi Hoành gật đầu: “Đương nhiên là vậy, trận này chính là cơ hội ngàn năm có một để xoay chuyển cục thế, chúng ta tuyệt đối không thể bỏ lỡ được, nếu không hậu quả thật khó mà tưởng tượng”.

Yến Phi lên tiếng: “Vậy huynh đã có diệu kế gì chưa?”.

Thôi Hoành mỉm cười: “Cách của tại hạ rất đơn giản, chính là tạo ra giả tượng chúng ta đang truy đuổi sát phía sau quân địch, làm chúng không thể không mau mau chống chống cuống quýt chạy đến Tham Hợp pha, như vậy chúng ta có thể chắc chắn là thắng lợi triệt để đã nằm trong tay”.

Thác Bạt Khuê nói: “Tiểu Bảo nói gì thì nói cũng là kẻ từng lăn lộn nhiều năm trên chiến trường, lẽ nào hắn dễ bị gạt thế sao?”.

Thôi Hoành ung dung đáp: “Chuyện này phải chia làm hai phương diện, Mộ Dung Bảo nhận định chắc chắn rằng chúng ta sẽ phục kích hắn bên ngoài Trường Thành, nhưng hắn không hề hay biết chúng ta sớm đã tính toán địa điểm phục kích, vì vậy mới quyết định đặt doanh trại ở Tham Hợp pha, rồi kiên thủ trận địa ở đó đợi quân của Mộ Dung Tường đến hội hợp, sau đó mới triển khai phản kích. Còn chúng ta thì thừa lý do phát động tấn công trước khi bọn chúng hội quân, vì vậy Mộ Dung Bảo sẽ không hoài nghi rằng chúng ta hư trương thanh thế, chứ kỳ thực địa điểm mai phục chân chính lại là Tham Hợp pha đâu”.

Yến Phi gật đầu: “Nói rất có lý, còn mặt kia thì sao?”.

Thôi Hoành nói tiếp: “Mặt khác chính là thể lực và sĩ khí của quân địch, địch nhân tuy người đông thế mạnh, nhưng chỉ là ngoài mạnh trong yếu, lòng quân rối loạn, không còn khả năng chiến đấu nữa, hơn thế mục tiêu đã ở gần ngay trước mắt, chúng đương nhiên sẽ liều mạng mà chạy về Tham Hợp pha mà rơi vào phục kích của chúng ta thôi. Nếu chúng ta mà là sói dữ, thì quân địch kia chính là lũ dê đang nôn nóng về nhà đó”.

Hai mắt Thác Bạt Khuê sáng rực lên, nói: “Quân tâm đã loạn, thì tự nhiên sẽ không còn nằm trong tầm khống chế của Tiểu Bảo nữa, nhưng làm sao mới tạo ra được giả tượng đó đây?”.

Thôi Hoành nói: “Chỉ cần cho thần ba ngàn người là được”.

Thác Bạt Khuê chau mày: “Ba ngàn người?”.

Thôi Hoành nói: “Thần và ba ngàn quân này sẽ ẩn thân trong khu rừng gần đây, bồi dưỡng tinh thần. Khi đại quân của Mộ Dung Bảo đi qua, thần sẽ cho năm trăm người từ phía sau truy kích, làm cho địch nhân hoảng loạn, rồi chia hai ngàn năm trăm quân còn lại làm bốn đạo, đột kích địch nhân từ hai phía tả hữu, chỉ cần đánh tan quân áp hậu của chúng, tự

nhiên hoảng loạn sẽ lan nhanh như ôn dịch khắp toàn quân, làm bọn chúng chỉ biết chạy cho thật nhanh về phía trước. Dịch nhân lại càng sợ chúng ta nhân đêm tối mà đột kích trên bình nguyên trống trải không thể phòng thủ, nên sẽ càng không dám chần chừ do dự nữa đâu”.

Thác Bạt Khuê đưa mắt nhìn Yến Phi, trầm giọng nói: “Người nghĩ cách của Thôi khanh có dùng được không?”.

Yến Phi gật đầu: “Ta có lòng tin ở Thôi huynh, y tất sẽ hoàn thành chuyện này một cách thỏa đáng”.

Thác Bạt Khuê cũng gật đầu nói: “Ở đây cách Tham Hợp pha chỉ hai ngày đi ngựa, nếu ta là Mộ Dung Bảo, quân tâm đang hoảng loạn như vậy thì cũng chỉ mong sớm đến Tham Hợp pha lúc nào hay lúc ấy mà thôi”.

Rồi y lại ngửa mặt cười một tràng dài đắc ý: “Còn ta thì sớm đã phục binh ở đó, đợi hấn tự chui đầu vào miệng hổ! Hảo kế! Cứ theo lời Thôi khanh mà làm đi!”.

Kế đó liền đứng dậy nói: “Chuyện này không được sơ suất, ta sẽ giao cho Thôi khanh những tướng lĩnh và binh mã tinh nhuệ nhất”.

Yến Phi nói: “Tốt nhất là bảo Đạo Sinh làm phó tướng cho Thôi huynh!”.

Thác Bạt Khuê gật đầu đồng ý, bởi trong các tướng thủ hạ của y, Trưởng tôn Đạo Sinh là có quan hệ tốt nhất với Thôi Hoàn.

Thôi Hoàn ung dung nói: “Thần còn một đề nghị khác, chuyện này nên để Đạo Sinh tướng quân chủ trì, thần chỉ làm quân sư, như vậy sẽ không khúc mắc gì trong chuyện điều binh khiển tướng cả”.

Sự thực thì cả Thác Bạt Khuê lẫn Yến Phi đều lo lắng để Thôi Hoàn chỉ huy quân sĩ sẽ có vấn đề, vì Thôi Hoàn chỉ vừa mới đầu nhập dưới trướng Thác Bạt Khuê, vẫn còn chưa xây dựng được uy tín trong quân, hơn nữa lại còn chưa hiểu biết đầy đủ về phương thức tác chiến và thói quen của các chiến sĩ Thác Bạt tộc. Nhưng kế hoạch là do gã nghĩ ra, đương nhiên là phải để gã phụ trách chuyện này. Nay nghe gã chủ động đề nghị cho mình làm phó thủ, đương nhiên là cả hai đều hoan hỉ đáp ứng.

Thác Bạt Khuê quả quyết nói: “Cứ theo ý Thôi khanh đi!”.

Thôi Hoàn liền hân hoan lĩnh mệnh đứng lên.

- o O o -